

Полякътъ отмина, зави въ една улица и се изгуби. Бойчо отново хвана за шията своя другаръ.

— Ще мълчишъ! инакъ, одушвамъ те.

— Ти лудъ ли си, Бойчо! И у насъ сж дохождали, и азъ никому, дори и на тебе не съмъ казалъ.

— Наистина ли! — попита Бойчо, приятно изненаданъ, като се загледа въ очитѣ на своя другаръ. — Наистина ли?

— Бога ми, наистина! Три пжти веке сж дохождали.

— Тогава, добръ. Сега ще ме слушашъ. Азъ ще ти стана конь. Земи една пръчка и карай! Трѣбва да видимъ на кждѣ отиде това *куче*.

Двамата другари заприпкаха надолу по улицата, въ която се изгуби полякътъ. И кучето весело заскача слѣдъ тѣхъ. Когато излѣзоха на края на селото, видѣха поляка — отпавилъ се надолу къмъ изпълненото съ жетвари поле.

Бойчо помисли.

— Владе, ти ще останешъ и ще стоишъ тука.

— Ще стоя.

— Щомъ забѣлѣжишъ, че полякътъ се връща, или че се задава аскеръ, или башибозукъ, веднага да дойдешъ да ми кажешъ. Внимавай добръ!

Бойчо замъкна съ себе си кучето и се върна въ кжщи. Всички още спѣха и продължаваха да хъркатъ. На войводата бѣ паднала пушката отъ ръцѣтъ. Бойчо застана до него, помисли малко и го събуди.

— Какво има? — попита той, като полуразтвори очи.

— Полякътъ мина край нашата кжща и слѣзе надолу къмъ полето.